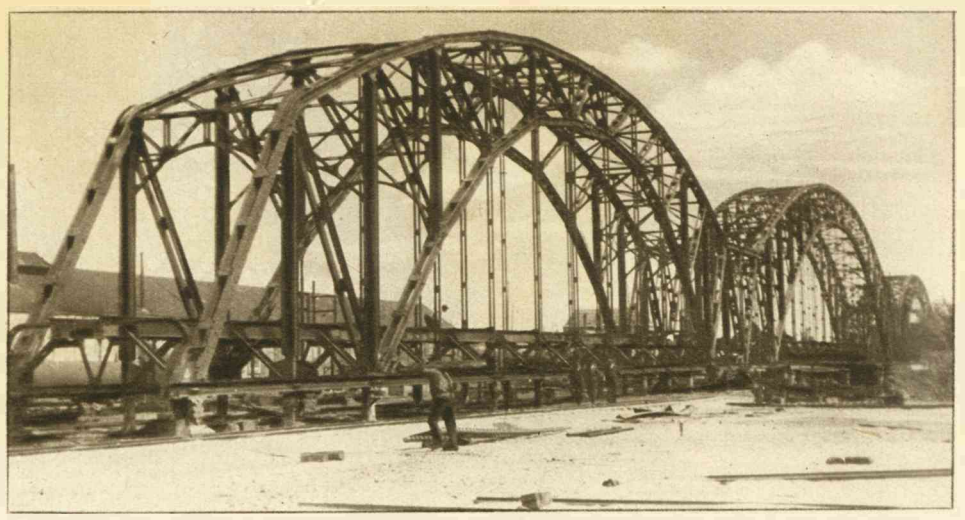

TENTOONSTELLING MOOI NEDERLAND.

De firma Groote & Co, Kalverstraat Amsterdam, organiseerde een aardige tentoonstelling. Zij bracht verschillende foto's, die het mooi uit eigen land typeeren, bijeen. Verschillende fotografen en ook het Centraal Bureau voor Vreemdelingenverkeer gaven hun medewerking. Bovenstaande foto, „Grachtje in Edam", werd door de fa. Groote voor het Centraal Bureau vervaardigd.

NEDERLANDSCHE INDUSTRIE.

Op het terrein van de N.V. Pletterij voorh. L. I. Enthoven & Go. te Delft is thans opgesteld de 213 meter lange brug, bestemd voor de overbrugging van de Serajoerivier, ten behoeve van den spoorweg Cheribon-Kroja. Het geweldige gevaarte, dat uit drie bogen is samengesteld, weegt 600.000 kilogram.

LA CRITIQUE EST FACILE MAAR DE GEVOLGEN...

(HUMORESKE)

Het was het slapste uur van den dag op het redactiebureau van „De Komeet". De beide redacteuren, de heeren Blanken en Evertsen, doodden den tijd in hun privé-kantoor door zich te hullen in groote rookwolken en over algemeene zaken te praten. Plotseling trad een jongen binnen met een bruin pakje in de hand, dat hij op den lessenaar van den heer Blanken neerlegde. Deze nam het op, bekeek het met onderzoekenden blik, sneed het touw, waarmee het vastgebonden was, door en haalde er een net gebonden boek uit te voorschijn, waaruit een brief op den grond viel.

„Groote goedheid, Evertsen, daar is een tweede exemplaar van dat water-en-melk-verhaal „Liefdes-mysterie", waarvan ik vanmorgen een recensie gegeven heb. En er is een brief bij, van den auteur, naar ik veronderstel."

Hij begon den met zeer kleine letter geschreven brief te lezen, maar plotseling hield hij op, de brief ontviel aan zijn bevende vingers en hij zat zelf onbeweeglijk met starren blik voor zich uit te staren.

Evertsen zag hem lachend aan en begon een melodie uit een operette te neuriën. Blanken stond eindelijk op en ging zenuwachtig de kamer op en neer loopen.

„Wat is er toch gaande?" vroeg Evertsen.

„Ik heb den allerstomsten streek uitgehaald, dien ik doen kon. Ik heb mijn hoofd in een wespennest gestoken en als ik daar zonder letsel uitkom, zal het wonder zijn. Maar hoe kon ik ook weten, dat zij dat geschreven had. En ik heb er niets dan kwaad van gezegd."

„Maar ik bid je, zeg me toch wat je aan de hand hebt," riep Evertsen verwonderd uit.

„Mijn waarde, je weet niet wat een furie zij is, als haar toorn is opgewekt. En nu ik haar in haar eigenliefde zoo gevoelig heb aangetast, zal zij mij zeker niet de beloofde uit. . ." zei de ander, zonder de vraag te beantwoorden.

„Zeg, nou vraag ik je voor de derde maal: Wat is er gebeurd? Kom voor den dag ermee!" drong Evertsen aan.

Blanken ging weer zitten. „Wie zou daaraan nou gedacht hebben," mompelde hij in zichzelven. Toen vervolgde hij tegen Evertsen:

„Wat denk je wel dat het is?"

„Ik geef het op!"

„Je herinnert je dat vervelende boek „Liefdes-mysterie", waar we het daar straks nog over hadden."

„Natuurlijk!"

„Het is geschreven door mijn tante Sara onder een aangenomen naam. De oude heeft mij tien duizend gulden beloofd als huwelijksgift, wanneer ik met je zuster trouw."

Evertsen begon te fluiten. „Gefeliciteerd, ouwe jongen," zei hij.

„Gefeliciteerd! Waarmee?"

„Dat je je plicht hebt gedaan tegenover onze lezers, liever dan op dat geld te speculeeren."

„Wees nou niet zoo ezelachtig! Lees dezen brief eens. Zij schrijft mij dat zij een verrassing voor mij heeft, en dat het mij ongetwijfeld genoegen zal doen, te hooren dat zij ondanks haar leeftijd een boek geschreven heeft."

„Genoegen doet je dat wel — ongetwijfeld. Ik vind het een heel lieve verrassing voor je!"

Blanken mompelde iets, dat blijkbaar geen zegenwensch inhield. „En wat denk je dat er gebeuren zal als ze van avond mijn artikel in de courant leest. Ze zal haar beurs sluiten en ik kan mijn huwelijk uitstellen."

„Maar hoe weet zij nu dat jij die recensie schreef. Je hebt het toch met „Boekenwurm" onderteekend zooals gewoonlijk?"

„Ja, maar je kent mijn erftante nog niet. Het is reeds voldoende dat zulk een afbrekend artikel verschijnt in een blad, waaraan ik werkzaam ben."

Op dat oogenblik werd het gesprek onderbroken door het plotseling binnentreden van den kantoorjongen.

„Mijnheer!" zei de jongen tot Blanken, „daar is een oude dikke dame, die wil een zekeren meneer Boekenwurm spreken. Ik zei haar dat ze bepaald aan een verkeerd kantoor was, want dat een heer van dien naam hier niet bekend was. En toen verlangde ze u te spreken."

„En hoe ziet ze er uit. Heeft ze een rood gelaat en draagt ze een bril?" vroeg Blanken, van zijn stoel opspringende.

„Precies meneer!" zeide de jongen. „Ze ging te keer als een onweersbui en snoof met haar neus in de lucht als een ouwe zeug," voegde hij er lachend aan toe.

„Dan is er niets meer aan te doen," zei Blanken, in zijn stoel zinkend. „Zij is het .... mijn tante Sara!"

De jongen, die bemerkte dat hij zulke oneerbiedige woorden gesproken had over de tante van zijn chef, maakte dat hij weg kwam.

„Luister, Evertsen," zei Blanken,

PAARDENMARKT.

Dat er in Holland nog geen gebrek aan paarden bestaat, bewees de groote aanvoer op de vrije paardenmarkt, die de vorige week te Leiden gehouden is.

OEFENING NEDERLANDSCHE MILITAIREN.

Een kiekje, genomen in den omtrek van Monster tijdens de oefeningen van de Nederlandsche militairen.

VOOR DE ZIEKEN.

Onlangs gaf de mandolineclub „Sempre Meglio" in de gangen van het Gemeente-Ziekenhuis te 's-Gravenhage een concert. Voor een héél dankbaar gehoor. Op stoelen, zelfs op ziekenwagentjes, zaten en lagen ze er om heen de patiënten. Wat maar eenigszins kon komen uit kamer of zaal, was naar buiten gekomen, en een groote kring omringde 't spelend gezelschap. Ze hadden er eer van!

VOOR HET STEUNCOMITÉ.

In Haarlem werd er iederen Zaterdagavond van 15 Aug. 1914 tot 10 April 1915 door een aantal meisjes een collecte gehouden ten bate van het plaatselijke Steun-Comité te Haarlem. Totaal werd een bedrag van f 925.77⁵ opgehaald. Hierboven een groep der meisjes met twee commissieleden.